

til Pengeydelse; men lige som Udvalget havde meent, at denne Bestemmelse helst burde bortfalde, saaledes viste dette sig ogsaa at være Thingets Mening, og derfor befyndede man sig ikke saa meget om dette Punkt, da det var temmelig givet, at vedkommende Paragraf vilde blive udstemt, hvilket Indhold den end fik, og det skete ogsaa. Lige efter, at Endringsforslaget var vedtaget, blev hele Paragrafen udstemt, og Bestemmelsen kom altsaa ikke ind i Loven. Af den paagjældende Afstemning i Landsthinget kan man altsaa ikke slutte Noget; men iøvrigt maa det erindres, at det Lovforslag, Monrab havde forelagt, gik ud paa, at Opmaalet skulde tages med i Betragtning, og det hævdede han ogsaa Rigtigheden af i Landsthinget, skjøndt han sagde med en vis Flothed, at han skulde ikke have Noget imod, at man vedtog det Modsatte, altsaa vedtog, at Opmaalet ikke skulde tages med i Betragtning. Det var efter hans Mening en Bagatel, saa det gjorde ikke saa meget, lige som han ogsaa bagefter sagde, at han byød sig ikke saa meget om, at man udstemte Paragrafen; det gjorde heller Intet, det var ogsaa en Bagatel, som det ikke var værd at gjøre Ophævelser over. Men iøvrigt hævdede han den Mening, at det var rigtigt, naar Kornlienden in natura blev forandret til Pengeydelse efter Kapitelstagt, da at tage Opmaalet med i Betragtning, og han fremsatte i den Anledning et Raisonnement, som jeg ikke ubetinget vil erklære for mit, men som Enhver kan tage for, hvad det er. Han sagde som saa: Kapitelstagen anfattes jo efter Kornpriserne i Maanederne fra den sidste Halvdel af September til den første Halvdel af Januar inkl., og i dette Tidrum er Kornet Gjenstand for Svind. Priserne, som udtrykkes gennem Kapitelstagen, ere altsaa netop Priserne for en svindende Løn, og man vilde altsaa begaa en Uret — ikke en stor Uret, men kun en lille, som det ikke er værd at tale om — ved kun at give den Erstatning gennem Kapitelstagen, som var Erstatning for den svindende Løn, uden at give Erstatning for Opmaalet. Det Raisonnement vil jeg overlade til Enhvers Bedømmelse; der kan maaske siges Noget imod det, men det er i alt Fald betydelig bedre end det Raisonnement, hvorigennem man søger at begrunde, at det skulde være en umiddelbar Konsekvens af Overgangen til Penge, at Opmaalet falder bort. Det vilde jo, synes det mig, være saa meget mere urimeligt at borttage eller ikke tage i Betragtning dette Opmaal, som den paagjældende Liendetager jo ved Overgangen til Ydelse efter Penge kommer til paa en anden Maade at lide Tab, idet han nemlig kommer til at vente saa meget længere efter Præstationen. Naar denne skal ydes efter Kapitelstagt, kan den først ydes ham tidligst i Februar, selv om, saaledes som det ærede Medlem for Nykjøbing (Rasmussen) har

foreslaaet, Betalingen skulde være forfalden 14 Dage efter Kapitelstagens Ansættelse, hvilket det ærede Medlem for Skive (Chr. Jensen) har foreslaaet forandret til en Maaned. De ville altsaa komme til at lide et Rentetab, og det vil derfor være saa meget mere ubilligt at lade Opmaalet falde bort. Som sagt, tro de Herrer, at dette er en umiddelbar Konsekvens af, at Ydelsen overgaar til Penge, kunne de rolig stemme for mit Endringsforslag. — Mit Forslag under Nr. 4 til § 3 er kun en simpel Redaktionsforandring, idet jeg anser den Affattelse, § 3 har faaet, for mindre heldig. Der staar der, at der skal udnevnes for hvert Hverred en Kommission, men det er aabenbart urigtigt efter Paragrafens Indhold, som gaar ud fra, at der skal være 20 Kommissioner, idet der kun skal være en fast Formand og iøvrigt for hvert Tilfælde vælges en af Liendetagerne og en af Liendeyderne. Dette har jeg søgt omredigeret gennem mit Forslag. Der var forresten ogsaa andre Ting i Lovforslaget, der kunde trænge til at omredigeres, men jeg har indskrænket mig til dette ene Punkt. Endelig har jeg foreslaaet under Nr. 5 til § 8 at tage den Begrænsning af Erstatningens Ydelse, som denne Paragraf sætter, bort. Det er her foreslaaet, at den Erstatning, som skal ydes respektivt Liendetageren og Liendeyderen ved Overgangen til Penge, gives ham i de første 10 Aar; men jeg ser ikke, hvorpaa man vil begrunde dette. Liden den Vedkommende virkelig et Tab efter det Skjøn, man tager ved Omvæltningen fra in natura til Penge — og det, hvad enten det er Liendetager eller Liendeyder, der er Tale om — saa maa han ogsaa have denne Erstatning, og den maa ansættes aarlig, idet der ingen Hjemmel er til at lade den helt høre op efter 10 Aars Forløb. Et Andet er, om man vilde foreslaa Erstatningen kapitaliseret og saa fordele Bøbet over 10 Aar, thi saa vilde der ganske vist blive ydet fuld Valuta; men en saadan Ordning vilde medføre den Ulempe, at, hvor det er en Beneficiar, der er Tale om, vilde Erstatningen kun komme den Beneficiar, der er tilstede i de første 10 Aar, til Gode; men er det ikke Meningen saaledes at kapitalisere Erstatningen, tror jeg ikke, Forslaget vil være retfærdigt. Jeg har derfor ogsaa foreslaaet, at denne Bestemmelse falder bort, saa at altsaa Erstatningen skulde være vedvarende. Naar

Rettelser.

- Sp. 1169, L. 3 f. o.: „Theorien er haard“ læs: „Theorien er graa“.
 — 1175, L. 21—22 f. n.: „absolut en Flertalsvalgmaade“ læs: „en absolut Flertalsvalgmaade“.